

**UCHWAŁA NR XLVII/877/17
RADY MIASTA KATOWICE**

z dnia 21 września 2017 r.

w sprawie nadania placowi położonemu na terenie miasta Katowice nazwy "Skwer Augustyna Halotty"

Na podstawie art. 18 ust. 1 w związku z art. 6 i 7 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446 z późn. zm.)

**Rada Miasta Katowice
uchwała:**

§ 1. 1. Nadać nazwę "Skwer Augustyna Halotty" placowi położonemu w Katowicach pomiędzy ulicami: Katowicką i Wincentego Wajdy w dzielnicy Bogucice.

2. Plac, o którym mowa w ust. 1 usytuowany jest na działkach nr 120/1, 122, 123/1 i 123/2 karta mapy 22 obręb Bogucice-Zawodzie będących własnością Miasta Katowice. Jego usytuowanie ilustruje szkic sytuacyjny, stanowiący załącznik nr 1 do niniejszej uchwały.

3. Informacja historyczna o nazwie placu stanowi załącznik nr 2 do niniejszej uchwały.

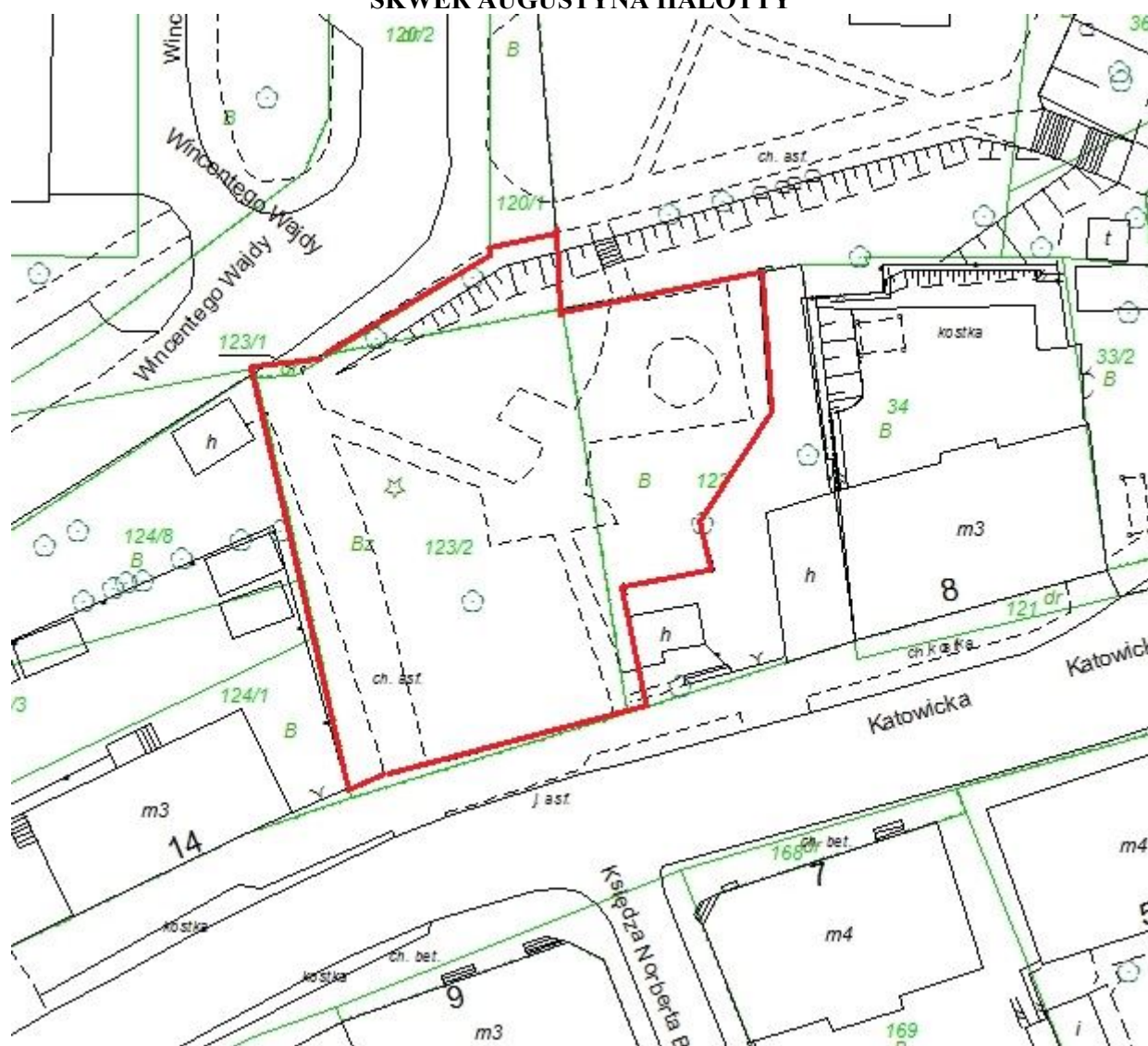
§ 2. Wykonanie uchwały powierzyć Prezydentowi Miasta Katowice.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady Miasta
Katowice

Krystyna Siejna

SKWER AUGUSTYNA HALOTTY

Augustyn Halotta – górnik, pisarz, niezawodowy aktor. Urodził się 24 maja 1916 roku w Katowicach-Bogucicach. W szóstym roku życia zaczął uczęszczać do szkoły, wówczas jeszcze niemieckiej. W 1922 roku rozpoczął edukację w polskiej szkole i kontynuował ją przez osiem lat. Po ukończeniu nauki miał się różnych zajęć. W 1936 roku przeniósł się do Gdyni i podjął prace w marynarce wojennej, na okręcie ORP „Wicher”. W 1939 roku, po zbombardowaniu okrętu, rozpoczęła się jego wojenna tułaczka. Był więźniem obozów jenieckich w Dobiegniewie i Greisswaldzie. Po zakończeniu wojny powrócił do Katowic. Rozpoczął pracę w kopalni „Katowice”, gdzie m.in. był kierownikiem świetlicy oraz utworzył przy zakładzie pierwszą bibliotekę. Następnie był zatrudniony w Katowickiej Fabryce Sprzętu Górniczego oraz kopalniach: „Wujek” (lata 1953-1955), „Mortimer-Porąbka” oraz „Staszic”, gdzie doczekał przejścia na emeryturę w 1973 roku. Zmarł 9 kwietnia 1985 roku w Katowicach-Murckach.

Od wczesnej młodości interesował się literaturą. Sporo pisał, ale jego wczesne utwory nie zachowały się. Swoją twórczość rozwinął po II wojnie światowej. Początkowo tworzył wyłącznie poezję, w której podejmował głównie problemy życia codziennego górników. Redagował również gazetki ściennie w swoim zakładzie. W późniejszych latach zajął się tworzeniem prozy, a jego pierwszym utworem była powieść „*Synowie podziemnych labiryntów*”, napisana w 1974 roku. Następnie napisał „*Sagę ludzi nieugiętych*” - częściowo autobiograficzną sagę śląskiej rodziny. W 1984 roku napisał „*Śląskie bery, bojki i opowiadki z dawnych lat*”.

W 1979 roku rozpoczął swoją przygodę z filmem – Kazimierz Kutz, już wcześniej zainteresowany osobą oraz twórczością pisarską Halotty, zaproponował mu udział w filmie „*Paciorki jednego różańca*” w głównej roli starego górnika Habryki. Film ten, będący zwieńczeniem „śląskiej trylogii” Kutza, szybko zyskał popularność i dobre recenzje. Rolę w którą wcielił się Halotta, zagrał niezwykle przejmująco i prawdziwie, co niewątpliwie przyczyniło się do sukcesu filmu. W kolejnych latach wziął on jeszcze udział w filmach: „*Czerwone węże*” (1981) jako konsultant w zakresie języka, obyczajów i stroju śląskiego oraz aktor odtwarzający rolę starego górnika a także „*Złe dobrego początki...*” (1983) jako Rudow.

W uznaniu zasług Augustyna Halotty, a zwłaszcza dla tożsamości kulturowej Śląska, postać ta zasługuje na upamiętnienie w Katowicach.

Opracowała: Maria Katarzyna Gliwa
Muzeum Historii Katowic